ΕΝΑΝΤΙΑ

έκτακτη έκδοση | ιούνιος 2025

ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟ-ΜΕΥΣΗ

ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ & ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ

να μπλοκάρουμε το νέο νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις. οι ταξικοί & κοινωνικοί αγώνες δεν χωράνε σε νομοσχέδια. οι δρόμοι μας ανήκουν

ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΔΕΝ ΦΥΤΡΩΣΕ ΜΟΝΟ ΤΟΥ.
ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΡΙΖΩΣΕΙ!

Οικονομική κρίση, αναδιάρθρωση του κοινωνικού κράτους, ξέσπασμα πανδημίας, πόλεμοι. Τα τελευταία 15 χρόνια οι συνθήκες εργασίας και ζωής μας χειροτερεύουν. Η εργασιακή αστάθεια και επισφάλεια μέσα σε περιβάλλον κρίσης αντανακλά ευρύτερες αλλαγές στον τρόπου που ζούμε και δουλεύουμε. Οι πειθαρχήσεις αυξάνονται και οι διαχωρισμοί εντός της τάξης μας, της εργατικής τάξης, ενισχύονται και προστίθενται νέοι. Αυτοί οι διαχωρισμοί, που ακολουθούν τις γραμμές του φύλου, της γλώσσας, της καταγωγής, κρύβουν το γεγονός ότι οι εργάτες και οι εργάτριες έχουν κοινά συμφέροντα, ασχέτως του πού γεννήθηκαν, τι θρησκεία ακολουθούν και τι γλώσσα μιλούν.

Οι μισθοί δεν μας φτάνουν ούτε για τα βασικά, ενώ κατακλυζόμαστε από εικόνες πολέμου και σφαγής στη Γάζα. Η ομοφοβία και ο ρατσισμός απλώνονται παντού και αποκτούν βίαιες κοινωνικές εκφράσεις. Λέμε ότι τα κοινωνικά προβλήματα απαιτούν συλλογικές αντιδράσεις, που να μην στρέφουν το ένα κομμάτι της εργατικής τάξης απέναντι στο άλλο. Στον δρόμο, στη δουλειά, στα ΜΜΜ και στις πλατείες είναι που χτίζεται η επικοινωνία και οι σχέσεις – εκεί γεννιούνται και οι πιθανότητες για ρήγματα στους διαχωρισμούς που αναφέραμε πιο πάνω.

Το νέο νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις έρχεται για να περιορίσει το πού και το πώς διαδηλώνουμε και προβλέπει ότι οποιοδήποτε επιθυμεί να διοργανώσει συγκέντρωση πρέπει να ενημερώσει γραπτώς την τοπική διοίκηση και την αστυνομία τουλάχιστον 7 ημέρες πριν, αναφέροντας τον σκοπό, τον τόπο, τη διάρκεια και τον χαρακτήρα της (σταθερή ή κινούμενη). Ορίζεται επίσης υπεύθυνος ή εκπρόσωπος του διοργανωτή για την επικοινωνία με την αστυνομία. Συγκεντρώσεις μπορεί να περιοριστούν ή να διαλυθούν για λόγους ασφάλειας, συνταγματικής τάξης ή δημόσιας ασφάλειας, για υγειονομικούς λόγους και για τα δημόσια ήθη. Σε αυθόρμητες συγκεντρώσεις, ο οργανωτής πρέπει να οριστεί επί τόπου και η αστυνομία μπορεί να επιβάλλει περιορισμούς. Ποινές ή πρόστιμα επιβάλλονται σε άτομα που κρύβουν τα χαρακτηριστικά τους ή ασκούν βία, με ποινές φυλάκισης έως 3 έτη ή πρόστιμο 4.000 ευρώ. Αν κατά τη διάρκεια μιας συγκέντρωσης κάποιος αποκρύπτει τα χαρακτηριστικά του μετά από ενημέρωση για διάλυση, επιβάλλεται πρόστιμο ή ποινή φυλάκισης. Οι ποινές περιλαμβάνουν φυλάκιση έως 2 έτη ή πρόστιμο μέχρι 3.000 ευρώ, ή και τα δύο, αν δεν συμμορφωθεί με τις οδηγίες της αστυνομίας.

Το κράτος θέλει να παρακαλάμε για άδεια για να διεκδικήσουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας. Θέλει να μας βάζει σε λογικές αρχηγών, να συμμορφωνόμαστε με τις διαταγές των μπάτσων και να τους χαρίζει υπερεξουσίες, να καταπατά την ιδιωτικότητά μας και τις δομές αυτοοργάνωσης και να λέμε κι ευχαριστώ.

Το προτεινόμενο νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις δεν ήρθε από το πουθενά. Κατά τη διάρκεια της πανδημίας και λόγω της διαχείρισής της, είδαμε να αυξάνονται οι πορείες και οι αντιδράσεις στα περιοριστικά μέτρα. Αυτό έγινε με διάφορους τρόπους και οπτικές, κάτι που δεν παρατηρήθηκε την περασμένη δεκαετία παρά τις πολιτικές λιτότητας που επηρέασαν αρνητικά τη ζωή κομματιών της εργατικής τάξης. Αυτό το ξέσπασμα αντιστάσεων δεν προήλθε από το παραδοσιακό εργατικό κίνημα, αλλά από νέες μορφές κοινωνικών αγώνων, νέες μορφές ταξικής πάλης.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν οι διαδηλώσεις του Ως Δαμέ και εκείνες που είχαν πιο ξεκάθαρη αντίθεση στα μέτρα για τον κορωνοϊό, με έμφαση στην πολιτική του εμβολιασμού. Άσχετα με τη συμφωνία ή όχι με τα χαρακτηριστικά, τα αιτήματα και τον διαταξικό χαρακτήρα του πλήθους, η εργατική τάξη ήταν παρούσα και εξέφρασε την οργή της στην αυταρχική διαχείριση της πανδημίας και στους διαχωρισμούς που επέβαλε το κράτος. Αυτοί οι διαχωρισμοί αφορούσαν το ποιος μπορεί να δουλέψει, ανάλογα με την απαραίτητη πιστοποίηση, καθώς και τη διάκριση μεταξύ εμβολιασμένων και ανεμβολίαστων εργατών μέσω rapid test για την είσοδο στους χώρους εργασίας. Και οι δύο εκφάνσεις ταξικής πάλης δέχθηκαν καταστολή, συκοφάντηση και απαγορεύσεις, τόσο στο δρόμο όσο και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κατά την προώθηση των διαδηλώσεών τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, αναδύθηκαν νέες μορφές προληπτικής αντι-εξέγερσης, ενισχύοντας τον αστυνομικό έλεγχο των διαδηλώσεων. Η στρατηγική της αστυνομίας είναι πλέον εμφανής σε πορείες και διαδηλώσεις στη μετα-covid εποχή. Πλήθος μπάτσων ακολουθούν ή πλαισιώνουν τις πορείες, τραμπουκίζουν κατά το δοκούν, προκαλούν, βιντεογραφούν, κάνουν ελέγχους και εξακριβώσεις.

Το νέο νομοσχέδιο δίνει στον κρατικό μηχανισμό ακόμα περισσότερες εξουσίες για να αποφασίζει πώς και πού επιτρέπεται να γίνονται κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες, ειδικά όταν ξεπερνούν τα όρια των επίσημων συνδικάτων και κομματικών οργανώσεων. Το κράτος θέλει να ενισχύσει τους μηχανισμούς ελέγχου του για να περιορίσει τις κοινωνικές αντιδράσεις, να ελέγξει όσους δεν μπορούν να ενταχθούν εύκολα στην αγορά εργασίας και να διατηρήσει την κοινωνική τάξη. Οι απαγορεύσεις προστατεύουν την εθνική ενότητα και την καπιταλιστική ειρήνη. Στόχος είναι το να μάθουμε να ζούμε με όλο και λιγότερα, χωρίς να επιθυμούμε τίποτα παραπάνω από τη ζοφερή πραγματικότητα που μας επιφυλάσσουν το κεφάλαιο και το κράτος του.

Οι διεκδικήσεις μας ακολουθούν συλλογικά μοτίβα και δεν προϋποθέτουν οργανωτικές μορφές με «διοργανωτές» και «υπευθύνους», που ορίζονται από το καπιταλιστικό κράτος και είναι κομμένες και ραμμένες στα μέτρα του. Κατεβαίνουμε στους δρόμους μέσα από συλλογικές διαδικασίες και κοινές αποφάσεις, με τους δικούς μας όρους, πολύ μακριά από το πλαίσιο του κατασταλτικού και πειθαρχικού νομοσχεδίου. Εμείς καθορίζουμε τις πρακτικές μας, και δεν ενστερνιζόμαστε το δίπολο «ειρηνικό/μη ειρηνικό», το οποίο καλλιεργείται ευρέως, αφού μας καθιστά πιο ευάλωτα στην καταστολή. Δεν θα καθορίσει κανένα κράτος και η αστυνομία του το πώς θα εκφραστεί ο θυμός στο δρόμο. Επίσης, η κάλυψη των χαρακτηριστικών μας μπορεί να κριθεί αναγκαία σε ορισμένες περιπτώσεις, προσφέροντας μια ελάχιστη προστασία από τη βιντεογράφηση, το φακέλωμα και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς που αρχίζουν να δείχνουν τα δόντια τους.

Αντιστεκόμαστε στις κρατικές και καπιταλιστικές τακτικές που αποσκοπούν στην περαιτέρω εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και στο να αποδεχόμαστε τη μοίρα μας σιωπηλά. Θα συνεχίσουμε να χτίζουμε συλλογικές σχέσεις μέσα από τους αγώνες, ενάντια στην καταπίεση, την εκμετάλλευση και τη μοναξιά του καπιταλιστικού κόσμου.

ΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΧΩΡΟΥΝ ΣΕ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ. ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΑ – ΔΕΝ ΠΙΑΝΟΥΜΕ ΑΔΕΙΑ ΠΟΥ ΠΟΥΘΕΝΑ

Αυτό το έντυπο έχει δουλευτεί από άτομα που συχνάζουν στον κοινωνικό χώρο Καϋμάκκι στο Καϊμακλί. Τυπώθηκε από την τυπογραφική ομάδα Τάτσες.

ΤΟ "ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ" ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΣΑΧΛΑΜΑΡΕΣ

Μια αναρχική προσέγγιση στο νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις και τον κουκουλονόμο.

Ο πλανήτης τα τελευταία χρόνια, βρίσκεται σε τροχιά γενικευμένου πολέμου και αυτό είναι αδιαμφισβήτητο. Οι ιμπεριαλιστικοί στρατοί ξανά χωρίζουν τη γη και τις σφαίρες επιρροής τους κι αυτό οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον νέο παγκόσμιο πόλεμο της εποχής μας. Οι σφαγές σε Ουκρανία, Παλαιστίνη, Λίβανο, Κουρδιστάν, ο εμφύλιος πόλεμος στο Σουδάν και η συνολικότερη έκκρυθμη κατάσταση στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, συνθέτουν το σκηνικό της καθημερινότητας ενός πλανήτη ο οποίος έχει συνηθίσει το θάνατο και βαδίζει προς το παγκόσμιο σφαγείο. Αυτή την δυστοπία έρχονται να συμπληρώσουν οι σχεδόν καθημερινές εξαγγελείες των κρατών για νέα εξοπλιστικά, νέες "αμυντικές δαπάνες", οι εξαγγελείες για πολεμική ετοιμότητα από κρατικούς αξιωματούχους και η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση των συνόρων. Εκτός αυτών βλέπουμε την παρουσία των νατοϊκών στρατών να εντείνεται, κυρίως στην νοτιοανατολική Μεσόγειο και την ΕΕ να προετοιμάζει τον δικό της Ευρωστρατό μέσα από τις συνεχείς απαιτήσεις της για επανεξοπλισμό των κρατών-μελών της. Αυτή η μιλιταριστική παράκρουση ανά το παγκόσμιο ηχεί στα αυτιά μας ως τα τύμπανα αυτού του πολέμου.

Μαζί με τη στρατιωτική σύγκρουση και την προετοιμασία των κρατών, έρχεται και η συνταγματική τους αναδιαμόρφωση, όπου οι φιλελεύθερες αστικές δημοκρατίες, δίνουν τη θέση τους σε νεοφιλελεύθερα αυταρχικά καθεστώτα (βλ. Μελόνι/Ορμπάν), ενδυναμώνοντας και θωρακίζοντας τον κρατικό μηχανισμό για να μπορεί να ανταπεξέλθει στις εσωτερικές κρίσεις και αντιφάσεις αλλά και να νομοθετήσει και να επιβάλει νεοφιλελεύθερα μέτρα. Φυσικά τα καθεστώτα αυτά δεν είναι η εξαίρεση αλλά το πρότυπο, αφού βλέπουμε να κινούνται στα πρότυπα αυτών των καθεστώτων και τα υπόλοιπα κράτη, χωρίς να εξαιρείται το κυπριακό.

Έτσι μέσα σε όλο το πολεμικό σκηνικό έρχεται να προστεθεί και ο ταξικός πόλεμος κράτους και κεφαλαίου επάνω στην εργατική τάξη και τους καταπιεσμένους και αόρατους αυτού του κόσμου. Η συνεχιζόμενη προσπάθεια κατάργησης των συλλογικών συμβάσεων, η ακρίβεια σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας του λαού και οι καθημερινές επιθέσεις στους μετανάστες είτε από το κράτος είτε από τους φασίστες και η απαναθρωποποιήση τους, η βίαιη καθημερινότητα στους δρόμους, στους χώρους εργασίας και στο σπίτι και μια πρωτόγνωρη τάση εξατομίκευσης και ωχαδερφισμού δείχνει την καθολική επιβολή του κράτους και κεφαλαίου επάνω στις ζωές μας και μια κοινωνία σε σήψη και παρακμή, σημάδια των καιρών που ζούμε.

Σε αυτό το πλαίσιο, της πολεμικής προετοιμασίας των κρατών και της ολικής επίθεσης τους στην τάξη μας και σε όποια διεκδίκηση έχει μείνει όρθια από τους αγώνες των λαών, έρχονται να προστεθούν και τα νέα τρομοσχέδια για την καταστολή των διαδηλώσεων. Νομοσχέδια τα οποία έρχονται να διασφαλίσουν και να θωρακίσουν το κρατικό μονοπώλιο της βίας και να κανονικοποιήσουν τον έλεγχο και την προληπτική καταστολή. Νομοσχέδια που έρχονται να παραδώσουν στο κράτος και τους μηχανισμούς του το απόλυτο δικαίωμα του να σκέφτεσαι, να δρας και να οργανώνεσαι πολιτικά όπως και του να οργανώνεις και να ρυθμίζεις τις κοινωνικές σχέσεις. Νομοσχέδια τα οποία έχουν ως μοναδικό στόχο να καταστείλουν τον κόσμο του Αγώνα, της Αλληλεγγύης και των Αξιών.

Σε αυτή την επίθεση που αναγνωρίζουμε προς την τάξη μας έρχεται να αναγνωριστεί και η σημασία που δίνει το νομοσχέδιο ως προς την έννοια και την καταστολή της συνάθροισης στον "δημόσιο χώρο". Αναγνωρίζουμε ξεκάθαρα ότι ένας κύριος πυλώνας της κοινωνικής σήψης που επιτυγχάνει το φιλελεύθερο κράτος βασίζεται στην ιδιωτικοποίηση – των ανθρώπων, των σχέσεων μεταξύ τους αλλά και των ίδιων των χώρων. Δεν είναι τυχαίο που το νομοσχέδιο έρχεται να ορίσει τα πλαίσια ύπαρξης και καταστολής μόνο στο βεληνεκές του δημόσιου χώρου. Ο δημόσιος χώρος ήταν ιστορικά το σημείο

αναφοράς των κινημάτων αλλά και οποιασδήποτε οργάνωσης και αντεπίθεσης της τάξης μας απέναντι στους εξουσιαστές της, και βλέπουμε ότι τα φιλελεύθερα κράτη χρησιμοποιηούν κάθε ευκαιρία που έχουν για να τον περιορίσουν. Η τάξη που δεν έχει το κεφάλαιο και τη δυνατότητα να έχει πρόσβαση σε ιδιωτικούς χώρους, είναι η τάξη η οποία στοχεύεται τόσο από την επέλαση του φιλελευθερισμού, των developers και των γραφείων real estate, τόσο από νομοσχέδια όπως αυτό που καλούμαστε να διαχειριστούμε σήμερα.

Συνοπτικά τι προβλέπει το νομοσχέδιο:

1. Να δηλώνεται οργανωτής ο οποίος προτίθεται να οργανώσει συγκέντρωση ή πορεία ενώ παράλληλα θα πρέπει να αποστέλλει 7 ημέρες πριν από την καθορισμένη ημερομηνία γραπτή ειδοποίηση στην Αρχή τοπικής διοίκησης και στην Αστυνομία.

2. Όπου και όποτε κρίνει η Αστυνομία και ο υπεύθυνος υπηρεσίας μπορεί να διατάξει οποιοδήποτε πρόσωπο όπως αφαιρέσει ή απομακρύνει οποιοδήποτε αντικείμενο αλλοιώνει τα χαρακτηριστικά του προσώπου. Ταυτοποίηση και σύλληψη προσώπου με καλυμμένα τα χαρακτηριστικά του προβλέπει μέχρι 2 χρόνια φυλάκισης και πρόστιμο μέχρι και 3000 ευρώ.

3. Όπου και όποτε κρίνει ο αρχηγός της αστυνομίας μπορεί να διατάξει και να διαλύσει μια συγκέντρωση ή πορεία που βρίσκεται σε εξέλιξη με μοναδικό κριτήριο την κρίση του ιδίου και του υπεύθυνου αξιωματικού. Πρόσωπα που δεν συμμορφώνονται με την απόφαση για διάλυσης της συγκέντρωσης μπορούν να κατηγορηθούν και να καταδικαστούν σε 2 χρόνια κάθειρξη και σε πρόστιμο μέχρι και 3000 ευρώ.

4. Μπορεί ο αρχηγός της Αστυνομίας να κηρύξει παράνομη οποιαδήποτε συγκέντρωση ή πορεία αν κρίνει ότι υπάρχει "εύλογη υποψία" ότι θα υπάρξει βία. Οι συμμετέχοντες σε παράνομη συγκέντρωση μπορούν να κατηγορηθουν και να καταδικαστούν όπως στο σημείο 3.

Μέσα σε όλο αυτό έρχεται σαν επιστέγασμα και η γελοία – παρ'όλα αυτά επικίνδυνη – δίωξη ανθρώπων για την εξύβριση αστυνομικών, γιατί χρησιμοποίησαν τις λέξεις "ΜΠΑΤΣΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ".

Μπορούμε να σημειώσουμε πως το παραπάνω νομοσχέδιο, όπως και η παραπάνω δίωξη, συγκρούονται με τα συνταγματικά δικαιώματα μας ως πολίτες αυτής της χώρας, με τη χάρτα των ανθρώπινων διακαιωμάτων και με την συμμετοχική δημοκρατία. Δεν θα μπούμε στην διαδικασία να υπερασπιστούμε το σύνταγμα ούτε τις παραχωρήσεις

των εξουσιαστών αυτού του κόσμου, θα πούμε μονάχα πώς αυτά τα δικαιώματα και οι παραχωρήσεις που επικαλούνται σήμερα νομικοί, συνταγματολόγοι, βουλευτές κ.α, υπάρχουν γιατί οι λαοί τα κέρδισαν με το αίμα τους.

Δεν θα αναλύσουμε τα νομοσχέδια και το πόσο αυταρχικά, απολυταρχικά και παράλογα είναι, μπορούν να το κάνουν καλύτερα από εμάς και το έχουν ήδη κάνει, νομικοί και συνταγματολόγοι που εναντιώνονται σε αυτά τα τρομοσχέδια. Εμείς από την πλευρά μας θα έρθουμε να βάλουμε αυτά τα τρομοσχέδια στον κοινωνικό διάλογο παρουσιάζοντας την αληθινή τους φύση. Τα νομοσχέδια αυτά δεν είναι ξένα με το κράτος, αλλά η ίδια του η ουσία. Η αντισυνταγματικότητα των νομοσχεδίων που μπορούμε να επικαλεστούμε, αρχίζει και τελειώνει στα πλαίσια του κράτους και παραγκωνίζει την δομικότητα αυτού του φαινομένου.

Το αστικό κράτος βρίσκεται σε συνεχή πόλεμο με την κοινωνία από τη γενοφάσκια του. Όσο του παραχωρείται κοινωνικός χωροχρόνος τόσο θα τον κατακτά και θα τον αλλοτριώνει. Διεκδικεί το μονοπώλιο της βίας και το μονοπώλιο της άσκησης της πολιτικής μέσα από τους κρατικούς θεσμούς και το ένα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το άλλο. Γι'αυτό και τα νομοσχέδια αυτά έρχονται από την μία να διασφαλίσουν και να θωρακίσουν το μονοπώλιο της βίας μέσα από την αύξηση της εξουσίας των ΜΠΑΤΣΩΝ επάνω στην κοινωνία και τα μαχόμενα της κομμάτια και από την άλλη για να παραδώσουν στο κράτος, μέσω της γραφειοκρατίας, το απόλυτο δικαίωμα να μπορεί να ρυθμίσει και να απορρυθμίσει τις κοινωνικές σχέσεις και το πώς, ποιός, πότε και με ποιό τρόπο πολιτικοποιείται και δρα μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Όσο η κριτική μας προς το κράτος περιορίζεται γύρω απο ζητήματα δικαιωμάτων, αστυνομικής βίας, κατάχρησης εξουσίας κ.α, παραβλέπουμε την ίδια την ουσία του κράτους και τον ρόλο του κρατικού μονοπωλίου της βίας. Ο ρόλος της βίας στην οργάνωση του κράτους δεν είναι ούτε συμπτωματικός, ούτε συμπληρωματικός, είναι συγκροτητικός. Γι'αυτό μπορούμε να δούμε το κράτος και το σύστημα να αυταρχικοποιείται είτε όποτε βιώνει κρίση είτε όποτε προετοιμάζεται για σύγκρουση γιατί και τα 2 μπορούν να αποτελέσουν καταλυτικούς παράγοντες για την ύπαρξη του.

Εμείς από την πλευρά μας ως ο κόσμος του Αγώνα, της Αλληλεγγύης και των Αξιών δεν μπορούμε παρά να δούμε πως θα αντιμετωπίσουμε αυτό το νομοσχέδιο. Όχι σε ένα αόριστο μέλλον, αλλά στο ΕΔΩ και στο ΤΩΡΑ. Όχι με τους όρους, τα πλαίσια και τα εργαλεία των εχθρών μας, αλλά με αυτά της ίδιας της κοινωνίας. Μέσα από την Αυτοοργάνωση, την Αλληλεγγύη και τους Αγώνες. Κοινωνία χωρίς αυτά τα στοιχεία είναι μια κοινωνία υποδουλωμένη και παραδομένη στους εχθρούς της, μια κοινωνία νεκρή. Τα κράτη και οι εξουσιαστές εδώ και χρόνια, κυρίως μετά την υποχώρηση των μαχητικών κινημάτων, οργανώνονται και επιτίθενται με κάθε τρόπο και μέσο στο λαό και στις τελευταίες του αντιστάσεις. Εμάς χρέος μας είναι να ανασυντάξουμε τις κινηματικές μας δυνάμεις, να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας, να ακυρώσουμε τους νόμους στην πράξη και κυρίως να σταθούμε με σθένος απέναντι στη λεηλασία των ζωών μας, της φύσης και της κοινωνίας, να μπούμε οδόφραγμα στην βαρβαρότητα που μας περιμένει.

Ο ταξικός πόλεμος έχει ξεκινήσει προ πολλού και όσο παραμένουμε αδρανείς και φοβισμένοι τόσο το σώμα του λαού και της τάξης μας θα αιμορραγεί και θα παραδίδει νεκρούς, είτε στους ιμπεριαλιστικούς/γενοκτονικούς πολέμους, είτε στα εργασιακά κάτεργα και στα αιματοβαμμένα σύνορα, είτε στην κατασταλτική μανία του κράτους και στα οπλισμένα χέρια της πατριαρχίας. Για όλους τους λόγους του κόσμου πρέπει ως κίνημα να διασφαλίσουμε με κάθε μέσο την ελευθερία του λαού μας να μάχεται και να διαδηλώνει με όποιο τρόπο επιλέξει. Με λίγα λόγια, είτε με κουκούλες είτε χωρίς, θα μας βρίσκετε μπροστά σας.

Οι ΑΓΩΝΕΣ ποτέ δεν ήταν ούτε νόμιμοι, ούτε παράνομοι. Οι ΑΓΩΝΕΣ ήταν είναι και θα είναι ΔΙΚΑΙΟΙ

Καμία Μόνη / Κανένα Μόνο / Κανένας Μόνος / Απέναντι στο Κράτος

Πρωτοβουλία υπεράσπισης διωκόμενων “Αντιδίωξη”
antidioxi@espiv.net
antidioxi.blackblogs.org

A WORKER'S ODE TO A WORKER'S MASK

The mask is a worker's fabric of rage, and at the same time, a worker's shade from the horrors of the neoliberal modernity. It is the face of our self-defense and our peace alike. Through the mask we inhale the air of the radical psyche carrying above the streets, and from it we exhale the parasites of extractive power in our heavy breaths.

A comrade's handheld home which follows them through joy and struggle, too layered for the state to conceptualize, too dark for the camera to identify, too small for the scanners to catch.

The mask shall be our beautiful collective face, comrade. It peers back to the state as its cameras gaze lifelessly upon us. It kicks the teeth of the panopticon into its own throat, from which it squirms helplessly. The mask is a piece of the worker's existence, it shall remain both in spite of and in absence of state codification.

I ask of the state, if there is no identity to be prosecuted, then how shall you prosecute us? We are not just in the streets but also in your institutions. We are not just in the alleys and cafes, we are in the hospitals and schools, in the lifeblood of society itself. Workers, migrants, internationalists, all whom your conscience fails to understand. We are everywhere. If you try to bring us down, your lungs will become a blood eagle hanging from the eaves of your government offices and police stations.

Do not risk such a foolish blunder that the lifeblood of society will ensure you bleed out and asphyxiate from. We are not a face that you can identify and prosecute, because we are already engrained in your own organs. You will never have the means to incapacitate us, so there is no use In trying to. Do not let the mask become the sleep paralysis demon you cannot recover from. Do not let the black fabric on the worker's face become the last photons to meet your eyes.

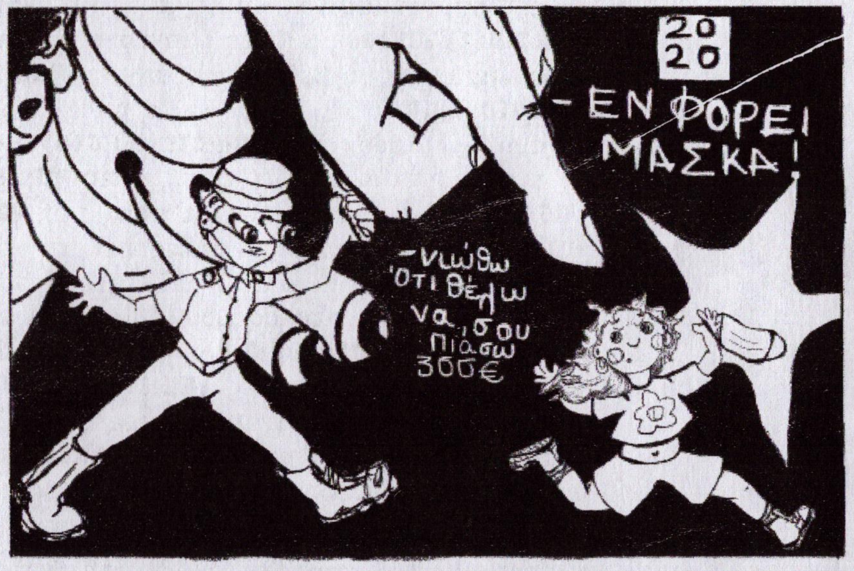

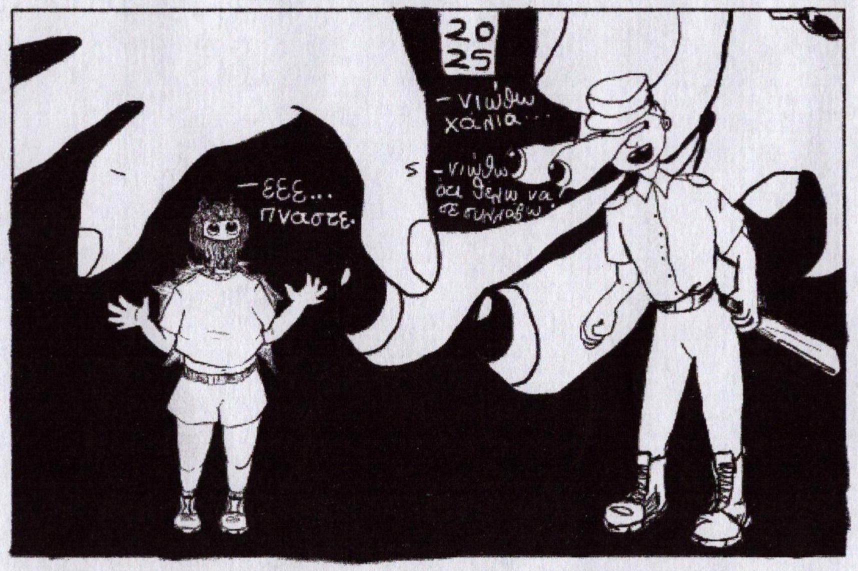

αντί «σ' αγαπώ» πες **γαμιέται η αστυνομία** /
αντί «επουράνιο πυρ» πες **γαμιέται η αστυνο-
μία**, μη λες «στρατολόγηση» μη λες «τρότσκι»
πες **γαμιέται η αστυνομία** αντί «ξυπνητήρι»
πες **γαμιέται η αστυνομία** αντί «πρωινή δια-
δρομή για τη δουλειά» αντί «εκλογικό
σύστημα» αντί «ατελείωτος ηλιακός άνεμος»
πες **γαμιέται η αστυνομία** μη λες «τα οράματά
μου δε βγάζουν πια νόημα» μη λες «αυτή η
τόσο λοιδορούμενη ανθρώπινη ιδιότητα» μη
λες «την αυτοκτόνησε η κοινωνία» πες **γαμιέ-
ται η αστυνομία** / αντί «η κίνηση των ουρά-
νιων σωμάτων» πες **γαμιέται η αστυνομία** /
αντί "υπέρλαμπρη σελήνης σφαίρα» αντί
«μαμπ βασίλισσα των ξωτικών» πες **γαμιέται η
αστυνομία** / μη λες «άμεση χρέωση» μη «λες
έλα στο κόμμα» πες «για το αφεντικό κοι-
μάσαι» και μετά πες **γαμιέται η αστυνομία** μη
λες «απογευματινή ώρα αιχμής» πες **γαμιέ-
ται η αστυνομία** / μη λες «να ποιες κινήσεις
να κάνω για να βρω δουλειά» πες **γαμιέται
η αστυνομία** « μη λες «ένα μεγάλο λάττε με
χαμηλά λιπαρά» πες **γαμιέται η αστυνομία** /
αντί «βαρυτική έλξη της γης» πες **γαμιέται η
αστυνομία** / αντί «make it new» πες **γαμιέ-
ται η αστυνομία** όλες οι άλλες λέξεις κρύβο-
νται εκεί όλες οι άλλες λέξεις εκφέρονται
εκεί / μη λες «περισσεύουνε καθόλου ψιλά"
πες **γαμιέται η αστυνομία** / μη λες «χαρούμενος
καινούργιος χρόνος» πες **γαμιέται η αστυνομία**
πες ίσως «γράψτε ξανά το ημερολόγιο» αλλά
μετά, αμέσως, μετά πες **γαμιέται η αστυνομία** /
αντί «για φιλοσοφική λίθος» αντί «βασιλικός
γάμος» αντί «το έργο της μετουσίωσης αντί
«αγάπη για το ωραίο» πες **γαμιέται η αστυνο-
μία** / μη λες «ορίστε το νέο μου ποίημα» πες
γαμιέται η αστυνομία πες το αίμα κυλάει εκδί-
κηση ζητάει και μετά πες **γαμιέται η αστυνομία**

ACAB: A nursery rhyme
Sean Bonney
μτφρ: Felix J. Culpa και Kyoko Kishida